
THE
SECOND PAIR
OF EYES

PRAG 6

A Doua Pereche De Ochi

Există adevăruri care vin prin studiu.

Altele prin experienţă.

Şi apoi există cele mai greu de acceptat.

Acelea pe care ceilalţi le văd înaintea noastră.

Multă vreme am crezut că eu sunt observatorul.

Profesionistul care analizează.

Bărbatul care evaluează.

Persoana care interpretează ceea ce se petrece în jurul său.

Mă înşelam.

Privind înapoi, îmi dau seama că unele dintre cele mai importante lucruri ale vieţii mele au fost înţelese mai întâi de femeile pe care le-am întâlnit de-a lungul drumului.

Nu pentru că erau mai instruite.

Nu pentru că erau mai norocoase.

Nu pentru că posedau informaţii pe care eu nu le cunoşteam.

Pur şi simplu pentru că vedeau.

În mod diferit.

Mai repede.

Mai profund.

Mai puţin distrase.

Bărbaţii sunt adesea fascinaţi de rezultate.

Femeile, mult mai des, observă semnalele.

Bărbatul priveşte direcţia.

Femeia priveşte mişcarea.

Bărbatul ascultă cuvintele.

Femeia ascultă ceea ce cuvintele evită să spună.

Firește că nu este întotdeauna așa.

Dar destul de des încât să merite atenţie.

În viaţa mea profesională am întâlnit femei extraordinare.

Manageri.

Colaboratoare.

Cliente.

Directoare.

Mame.

Fiice.

Prietene.

Multe proveneau din ţări diferite.

Limbi diferite.

Culturi diferite.

Și totuși posedau o caracteristică comună.

Înțelegeau oamenii înainte ca oamenii să se înțeleagă pe ei înșiși.

La început consideram această capacitate o intuiţie.

Cu timpul am numit-o experienţă umană.

Pentru că în timp ce mulţi observau datele, ele observau fiinţele umane.

Iar fiinţele umane anticipează întotdeauna datele.

Ceea ce se întâmplă în cifre începe aproape întotdeauna în oameni.

Multe schimbări care aveau să-mi transforme parcursul au fost identificate de o femeie înaintea mea.

Uneori erau mici detalii.

O frază.

O tăcere.

O îngrijorare.

O observaţie aparent marginală.

Nimic spectaculos.

Nimic teatral.

Şi totuşi, luni sau ani mai târziu, acele cuvinte se întorceau.

Şi erau corecte.

Cu timpul am învăţat să ascult.

Nu din politeţe.

Din inteligenţă.

Pentru că lumea este prea complexă pentru a fi înţeleasă dintr-o singură perspectivă.

Fiecare fiinţă umană vede o parte a drumului.

Nimeni nu vede întreaga hartă.

Femeile care mi-au străbătut viaţa m-au învăţat ceva ce nicio companie nu ar fi putut să mă înveţe.

Că relaţia vine înaintea tranzacţiei.

Întotdeauna.

Un contract poate crea o înţelegere.

O relaţie poate crea încredere.

Iar încrederea supravieţuieşte când contractul nu mai este de ajuns.

Am văzut oameni foarte puternici pierzând totul din lipsă de încredere.

Şi oameni aparent fragili construind lumi datorită ei.

Când mă întorc cu gândul la femeile prezente în povestea mea, nu mă gândesc la roluri.

Mă gândesc la contribuţiile invizibile.

La ceea ce au adăugat fără să li se recunoască vreun merit.

La capacitatea de a ţine laolaltă părţi diferite ale realităţii.

Familia.

Munca.

Relaţiile.

Rănile.

Speranţele.

Mulţi bărbaţi înfruntă viaţa ca pe o secvenţă de obiective.

Multe femei o înfruntă ca pe o reţea de conexiuni.

Poate de aceea adesea ajung mai devreme la anumite concluzii.

Văd legăturile.

Văd efectele.

Văd consecinţele.

Îmi amintesc o perioadă a vieţii mele în care eram convins că trebuie să rezolv totul singur.

Este o boală răspândită printre bărbaţi.

Să crezi că forţa coincide cu autosuficienţa.

Să crezi că a cere ajutor este o slăbiciune.

Să crezi că vulnerabilitatea este un defect.

Nişte femei au fost cele care au dărâmat acea convingere.

Nu cu mari discursuri.

Cu exemplul.

Arătându-mi că adevărata forţă nu constă în a susţine totul.

Constă în a construi legături destul de puternice încât să nu fii nevoit să susţii totul de unul singur.

A fost o descoperire revoluţionară.

Pentru că a schimbat felul în care observam lumea.

Şi a schimbat felul în care mă observam pe mine însumi.

Fiecare cultură posedă propriile definiţii ale succesului.

Titluri.

Poziţii.

Bani.

Prestigiu.

Cu timpul am învăţat că există o măsură diferită.

Oamenii care rămân.

Cei care rămân alături de tine când nu e nimic de câştigat.

Cei care continuă să creadă în tine când tu însuţi cu greu reuşeşti să o faci.

Cei care văd partea ta cea mai bună chiar înainte ca ea să iasă la iveală.

Multe dintre persoanele care au îndeplinit acest rol în viaţa mea erau femei.

Şi este imposibil să ignori această realitate.

Cărţile celebrează adesea eroii.

Biografiile celebrează protagoniştii.

Viaţa reală este mult mai onestă.

În spatele fiecărui parcurs există oameni care au contribuit la construirea lui.

Oameni care nu apar în titluri.

Oameni care nu caută recunoaştere.

Oameni care fac posibil ceea ce alţii semnează.

Când mă gândesc la femeile care mi-au străbătut povestea, mă gândesc tocmai la asta.

La capacitatea lor de a vedea.

De a înţelege.

De a susţine.

De a corecta.

De a anticipa.

Şi mai presus de toate de a-şi aminti un adevăr simplu.

Nimeni nu construieşte cu adevărat ceva de unul singur.

Putem semna o operă.

Putem apărea în fotografie.

Putem spune o poveste.

Dar în spatele fiecărei poveşti există întotdeauna o comunitate invizibilă.

În cazul meu, o parte importantă a acelei comunităţi avea un chip feminin.

De aceea a spune că femeile au văzut primele nu este o provocare.

Este o recunoaştere.

Pentru că de multe ori, cu mult înainte ca eu să înţeleg ce se întâmpla, ele înţeleseseră deja.

Femeile înţeleseseră primele.